

มนุษย์เป็นสิ่งที่น่าสนใจ...

เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องที่ตัวประหลาดอย่างผมไม่รู้จั๊กและไม่เคยได้สัมผัส ไม่ว่าจะศตวรรษไหนหรือก่อนพุทธกาลและคริสตกาลใดก็ตาม ผมพยายามค้นหาคำตอบของการเป็นมนุษย์ แต่ก็ไม่เคยได้รู้จั๊กกับมัน อยู่มาเป็นแสนล้านปีก็ยังไม่เข้าใจอะไรเลยสักอย่าง

แต่แล้ววันหนึ่งภาคตรงข้ามของผมก็เกิดจะต้องการสละความเป็นนิรันดร์เพราะอยากมีชีวิตตั้งมนุษย์ สืบเนื่องมาจาก

ความรัก...

คำถามใหม่นอกเหนือจากความอยากรู้อยากเห็นในการเวียนว่ายตายเกิดนั่นผุดขึ้นมาอีกข้อหนึ่ง...

ความรักคืออะไร

ทำไมไซเรนจึงยอมสละความเป็นนิรันดร์เพื่อสิ่งนั้นกัน และถึงกับต้องยอมเปลื้องตัวด้วยการเอาชีวิตที่แสนประเสริฐในการมีอยู่ของเราไปแลกกับความเป็นมนุษย์เขี้ยวหรือ

ผมเองก็อยากรู้ แต่จะไม่โง่เหมือนเจ้าตัวสีดำ

ผมจะทดลองจากมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่เพื่อการเรียนรู้ในแบบของผม โดยเริ่มจากมนุษย์ที่ชื่อว่า...

เพนนี่...

1

Invitation

ปัง!

กระสุนปืนขนาด 9 มม. ถูกยิงออกมาจากลำกล้องแหวกม่านอากาศ ทะลุเข้าร่างฉัน ตัดเข้ากับหัวใจพอดิบพอดี เวลาที่คนเราจะตายนั้น ช่างรวดเร็วเหมือนบีบคัตวหนึ่งเลย ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่มองลงมายังโลก มนุษย์ที่ใครๆ เรียกกันว่า 'พระเจ้า' คงมีความรู้สึกเช่นนี้เหมือนกัน สิ่งมีชีวิตตัวเล็กๆ ที่ตกลงจากที่สูงก็ตาย เสียเลือดมากก็ตาย เป็นโรคที่เกิดจากความผิดปกติภายในร่างกายก็ตาย พังดูแล้วช่างไร้ค่า ไร้ราคา อย่างที่ 'เขา' เคยพูดกับฉันเอาไว้จริงๆ

อา...ตอนนี้ฉันกำลังจะจากโลกใบนี้ไปแล้ว เพียงแค่หลับตาเท่านั้น แสงสว่างที่เคยเห็นมาตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมาจะเหลือเพียงความทรงจำ จะว่าไปก็เคยเห็นแต่ในหนังนะ เวลาที่คนเราใกล้ตายแล้วจะมีเวลา มากมายในการคิดทบทวนไปถึงเรื่องเก่าๆ ในหัวของฉันมีตั้งแต่เรื่องแม่ ที่เสียไปโดยที่ฉันไม่ทันได้ดูใจด้วยซ้ำ เรื่องที่ตื้นที่สุดในชีวิตตอนที่รู้ผลว่า สอบเอ็นทรานซ์ติด เรื่องที่ได้แอบรักผู้ชายคนหนึ่งแม้ว่าเขาจะไม่เคยสนใจ ฉันเลยอย่างน่ารัก เรื่องของปอร์เซ่ที่เคยตามฉันอยู่ไม่ห่างเหมือนเด็กน้อย คนหนึ่งเพราะชอบฉัน หรือแม้แต่เรื่องที่ฉันเจอสิ่งที่แปลกประหลาดที่สุดในชีวิต โดยที่ไม่เคยคิดว่าจะมีของแบบนี้อยู่จริงๆ บนโลก...

ผู้ชายมีปีก...เทวทูตสีขาวที่ทำหน้าที่เป็นผู้ส่งดุระหว่างสีขาวกับ สีดำ...เวอร์ซู

เรื่องระหว่างฉันกับเขาที่มีร่วมกันนั้นแม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่ ฉันกลับจำได้แม่นยำที่สุด ไม่มีช่วงไหนเลยที่ฉันจะขำมันไปได้ แม้ว่า

จะมีเวลานึกไม่ถึงเสียวินาทีด้วยซ้ำ

เขา...คนที่เป็นเจ้าของชีวิต และสามารถเอาชีวิตของฉันไปได้ทุกเมื่อ แปลกดี...ที่เขาไม่ได้เอาชีวิตของฉันไป แต่กลายเป็นว่านี่ถึงคราวของฉันเอง

เขาจะเสียใจไหมนะที่ฉันจะจากเขาไปแล้ว ฉันจะไม่ได้เป็นเคสที่ดีที่สุดในการศึกษาเรื่องความรักสำหรับเขาอีกแล้ว

เสียวินาทีที่ฉันลืมตาขึ้นมองโลกเป็นครั้งสุดท้าย โบหน้าอึ้งงงตามของเทวทูตสีขาวก็ปรากฏให้เห็นในช่วงวินาทีนั้น โบหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้นทำให้ฉันไม่อาจรู้ได้ว่าตัวเขาคิดอะไรอยู่ ฉันยิ้มให้เขาพร้อมทั้งถามคำถามสุดท้ายก่อนจะสิ้นลมจากไป

'มองอย่างนี้จะบอกว่าชอบส่วนไหนของฉันอีกละเจ้าสัตว์ประหลาดตา หู จมูก ปากก็บอกว่าชอบไปหมดแล้วนี่'

'ฉันชอบ...เธอ'

คำตอบสุดท้ายที่ฉันไม่มีโอกาสแม้แต่จะตกใจนั้นจบลงพร้อมกับชีวิตของฉันเช่นกัน

ชีวิตของคนเราช่างสั้นจริงๆ

ก่อนหน้านั้นสี่เดือน กับยี่สิบสามชั่วโมง สี่สิบเอ็ดนาที สิบเก้าวินาที...
"ไม่ใช่ชื่อนั้น"

"ตามที่ฉันอ่านมานะมันต้องตอบชื่อนี้ นายอย่ารบกวนสมาธิฉันด้วยการส่งเสียงได้ไหม นี่ฉันกำลังสอบอยู่นะ!"

"ใครเป็นคนเขียนตำรานั้นขึ้นมาให้เธออ่าน ก็ฉันอยู่ในเหตุการณ์สงครามฆ่าล้างเผ่าพันธุ์นั้น เหตุผลในการฆ่าไม่ใช่เรื่องนี้สักหน่อย แล้วที่เธอตอบมันก็ไม่ใช่เรื่องจริงด้วย"

"ฉันจำเป็นจะต้องตอบตามตำรา เขาเป็นว่าเรื่องจริงจะเป็นยังไงฉันไม่สน ขอฉันทำข้อสอบด้วยตัวเองได้ไหม"

"คนเขียนตำรานั้นขึ้นมาจากคนเดียวไม่พอ ยังจะทำให้คนที่เรียนโน้ตามไปด้วย"

"หุบปาก ฉันจะทำข้อสอบ!!"

ด้วยความเหลืออดทำให้ฉันตะโกนออกมาสุดเสียงภายในห้องสอบของมหาวิทยาลัยที่ฉันเรียนอยู่ บรรดาเพื่อนๆ และอาจารย์คุมสอบต่างมองหน้าอย่างไม่พอใจที่ฉันทำเสียงดังรบกวนการสอบ TTATT ทำไมฉันต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วยนะ

"ไม่มีใครส่งเสียงอะไรสักหน่อย เธอก็ทำข้อสอบของเธอไปดีนักศึกษา"

"เอ่อ...คะ =()="

ฉันรีบกำหน้าก้มตาหุบปากกาแล้วเขียนคำตอบ เพื่อหลบสายตาของอาจารย์และเพื่อนๆ ในห้องทุกคน แต่ก็แอบชำเลืองมองไปยังโต๊ะที่อยู่ท้ายแถวฝั่งซ้ายมือของตัวเอง ก็พบเข้ากับสายตาของนักรบที่มองมาทางฉันยิ้มๆ

ชายขึ้นหน้าชะมัด TTATT

"เธอไม่อายบ้างหรือ ตะโกนขึ้นมาได้ยังไงในขณะที่คนอื่นเขากำลังสอบกันอยู่ ไม่มีใครเขารบกวนการสอบของเธอเสียหน่อย"

เวอร์ซู่ ตัวการสำคัญที่ทำให้ฉันต้องอับอายชายขึ้นหน้าว่าพลางนั่งลงบนไหล่ของเพื่อนโต๊ะข้างๆ ที่กำลังทำข้อสอบอยู่ พร้อมทั้งสยายปีกข้างที่เป็นสีขาของตัวเองแล้วจับถอนขนเล่นอย่างมันมือ ส่วนข้างที่เป็นปีกสีดำก็ไม่วายน ขี้ขมของฉันที่กำลังทำข้อสอบอยู่"ไปมาอย่างเพลิดเพลิด

"ทำเป็นพูดดีไป คนที่ทำให้ฉันสติแตกมันนายต่างหาก แล้วก็เลิกเอาปีกนำสยดสยองนั้นมาขี้ขมฉันได้แล้ว!"

"ในบรรดาส่วนต่างๆ ของร่างกายเธอ ฉันชอบเล่นผมเธอที่สุด อย่าห้ามเลย"

ฉันยังคงเหล่ไปทางนักรบที่คงจะทำข้อสอบเสร็จนานแล้วถึงได้เอามือเท้าคางมองมาทางฉันยิ้มๆ เช่นเดิมโดยไม่สามารถคาดเดาได้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ ในขณะที่กำลังเคลิบเคลิ้มกับรอยยิ้มนั้น ฉันก็ถูกปีกสีดำตบเข้าที่กลางหัวจนหน้าคว่ำลงกับโต๊ะ เพื่อนที่นั่งโต๊ะข้างๆ มอง

ฉันด้วยสายตาทวาดกัวว =__= ว่าทำไมอยู่ดี ๆ ฉันก็เอาหัวโขกโต๊ะอย่างนั้น

"ตบฉันทำไม"

"ทำข้อสอบสิ ไม่ใช่เอาแต่มองผู้ชาย นักรบอะไรนั่นไม่ได้มีตัวตนอยู่ในหนังสือประวัติศาสตร์ที่เธออ่านเสียหน่อย รูปร่างไม่เท่าฉันเลยด้วยซ้ำ ไม่เข้าใจเธอเลยว่าทำไมเอาแต่จับจ้องหมอนั่นนั่น"

"เขาไม่งามเท่านายก็จริง แต่เขาไม่เคยทำฉันทุกซึ่ใจ อย่างเช่นมากวนฉันตอนนั่งสอบแบบนี้!"

"ฉันไม่ได้กวนเธอเสียหน่อย ฉันนั่งอยู่บนไหล่ของเพื่อนเธอด้วยซ้ำ... แต่หมอนี่ตอบผิดตลอดเลยแฮะ หัวสมองทำมาจากหนังหมาหรือเปล่าเนี่ย"

และตลอดเวลาในการสอบ ฉันก็เห็นเพื่อนคนนั้นเอาแต่ทูปไหล่ตัวเองด้วยความเมื่อย ขวนให้นึกถึงหนังเรื่องซัตเตอร์แฮะ เรื่องนั้นผีน่ากลัวมาก แต่เรื่องนี้คนที่ซึ่คือเขาอยู่...

หล่อมามากเลยที่เดียว

พอเสียงสัญญาณฟ้องว่าหมดเวลาในการทำข้อสอบแล้ว อาจารย์ก็สั่งให้นักศึกษาทุกคนลุกออกจากโต๊ะและกลับบ้านได้ในทันที ขณะที่ฉันเดินแบบแทบจะเอาหน้าแทรกกับพื้นดินหนีความอับอายจากสายตาเพื่อนในห้องอยู่นั้น แรงสะกิดเบาๆ จากด้านหลังก็ทำให้ฉันหยุดเดินแล้วหันไปมอง ก็พบว่าเป็นนักรบ ผู้ชายที่ฉันตกหลุมรักจนถอนตัวไม่ขึ้นเป็นคนทักฉัน พร้อมด้วยรอยยิ้มสะกดวิญญาณที่เห็นที่ไรก็รู้สึกร่างกายอ่อนแอทุกที

"นักรบ...อ้อ...จะมากทักเพราะเรื่องที่ฉันทำอับอายวันนี้ใช่ไหม"

"คิดมากไปแล้ว ไม่ใช่เรื่องนั้นสักหน่อย" นักรบหัวเราะออกมาชนิดหนึ่งพร้อมทั้งยื่นซองสีขาวมาให้ฉัน "อะ รับไปสิ"

"ซองผ้าป่าเหรอ"

"บัตรเชิญไปงานเลี้ยงวันเกิดพ่อฉันต่างหากละ แต่งตัวสวยๆ มาด้วยนะ"

"อะ...อิม"

พอพูดจบเขาก็เดินจากไปโดยที่ไม่ตอบทสนทนาอย่างพอมิมารยาท
แม้แต่หน่อย ร่างสูงที่ไม่ว่าจะเดินผ่านใครไปทุกคนต้องเหลียวตามัน
ไม่แม้แต่จะหันกลับมามองฉันสักนิด นี่เขาจะเย็นชากับฉันไปถึงเมื่อไร
กันนะ...

"อารมณ์หมอนี่ขึ้นๆ ลงๆ จริงๆ ด้วยนะ ส่วนเธอพอเห็นเขายิ้ม
ให้ที่ห้องสอบ ก็คาดหวังว่าจะได้คุยกันยาวๆ กว่านี้ แต่กลับกลายเป็น
ว่าแค่ยื่นบัตรเชิญไปงานเลี้ยงวันเกิดแล้วก็จากไปเพียงเท่านั้น น่าสงสาร
เธอจริงๆ เคยนึกเสียใจบ้างหรือเปล่าที่ขอชีวิตเขาเอาไว้ด้วยการแลกกับ
ชีวิตตัวเองนะ"

"หน้าด้านนะ ตอนแรกนายบอกจะคืนชีวิตให้เขา แต่ไม่ได้บอก
นี่น่าจะให้เขาชีวิตฉันไปแลกด้วย ฉันก็เลยยอมตกลง จนกระทั่งเขาฟื้น
นายถึงมาบอก จำไม่ได้หรือไง"

"ฉันเอาชีวิตเขาคืนก็ได้นะ ถ้าเธอต้องการ"

"..."

"เธอก็ไม่เอาอยู่ดี แปลกดีนะที่เธอรักเขาได้มากขนาดนั้นทั้งๆ ที่
เขาไม่ได้รักเธอเลย"

คำพูดของเวอร์ซู่สะกิดเข้าที่ใจดำของฉันอย่างเต็มเปา ใช่...แต่ไหน
แต่ไรมานักרבก็ไม่เคยเห็นฉันอยู่ในสายตาเลย สำหรับเขา ฉันเป็นได้แค่
เพียงเพื่อนร่วมห้องเรียนเท่านั้นจริงๆ บ่อยครั้งที่ฉันมักถามตัวเองว่า
ทำไมถึงได้รักเขา ฉันเองก็หาคำตอบไม่ได้เหมือนกัน อาจจะเป็นเพราะ
ครั้งแรกที่เจอกัน เขาเป็นเพียงคนเดียวที่ยอมคุยกับฉัน นอกนั้นทุกคน
ดูจะแอนตี้ฉันกันหมด เพราะพวกเขาเชื่อว่าที่ฉันเข้ามาหาวิทยาลัยของรัฐ
แห่งนี้ได้เพราะมีพ่อซึ่งเป็นอธิการบดีของที่นี่คอยช่วยเหลืออยู่ เด็กๆ ที่
สอบผ่านเข้ามาอย่างยากลำบากเลยยิ่งเกลียดฉันเข้าไปกันใหญ่ ทั้งๆ ที่
ฉันเองก็สอบเข้ามาด้วยคะแนนดิบและจีพีเอของตัวเองเหมือนคนอื่น
ทั่วๆ ไป แต่นักרבไม่เคยทำท่าว่ารังเกียจฉัน ซ้ำยังคอยลากฉันไปทำ
รายงานกับกลุ่มนั่นกลุ่มนี้จนกระทั่งฉันมีเพื่อนจนได้ ทว่าจากนั้นไม่นาน

เขาก็ดีจากฉันไป...

ดีจากฉันไปตั้งแต่เขาได้เจอรักแรก ผู้หญิงที่ชื่อตัสนิม และเรื่องมันซับซ้อนกว่านั้นอีกเมื่อตัสนิมดันไปหลงรักน้องชายของเขาที่ชื่อปอร์เซ แต่ปอร์เซกลับมาหลงรักฉัน ความรักที่คล้ายว่าจะกลายเป็นวงจรอุบาทว์นั้นยิ่งทำให้ฉันกับนักรบห่างเหินกันมากขึ้นเรื่อยๆ

อยู่มาวันหนึ่งฉันได้รู้ข่าวว่านักรบรถคว่ำ ด้วยความตกใจฉันเลยไปขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยดลบันดาลให้เขารอดปลอดภัย แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์แถวนั้นน่ากลัวยิ่งนัก ถ้าฉันจะช่วยนักรบ ฉันต้องแลกชีวิตของเขากับของบางสิ่งบางอย่าง...คือฉันไม่ได้ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรืออะนะ ฉันเชื่อว่าเทวดาดีๆ ของไทยนะมีจริง แต่เผอิญฉันแจ๊กพ็อตไปเจอไอ้ปีศาจสีขาวนี่เข้า ซึ่งยื่นข้อเสนอหลังจากที่ทำให้ฉันรบฟื้นขึ้นมาแล้วว่า...

'เพนซิว ชีวิตของเธอต้องกลายเป็นของฉันแทนนักรบ'

มันจะฟินอะไรขนาดนี้! ฉันมารู้เอาตอนหลังว่าเขาเป็นคนที่คอยควบคุมสมดุลโลกซึ่งเป็นฝั่งสีขาว และเมื่อฉันเห็นเขาหน้าตาเหมือนใครคนหนึ่ง ปริศนาที่ฉันสงสัยมานานก็กระจ่างขึ้นในทันที เวอร์ซู่คือสมดุลฝั่งสีดำ ส่วนปอร์เซที่ตอนนี้กลายเป็นมนุษย์ก่อนหน้านั้นเคยเป็นสมดุลฝั่งสีดำ และมีนามเดิมว่าไซเรน ทุกอย่างราวกับเทพนิยายที่ประเดประดังเข้ามาในชีวิตฉัน ความวุ่นวายก็เลยถือกำเนิดเกิดขึ้นนับตั้งแต่นั้นมา ชีวิตของฉันตกเป็นของเวอร์ซู่ตลอดไป อยู่ที่เขาจะสั่งให้ฉันอยู่หรือตายเท่านั้นเอง!

Sad...

จบนิยายชีวิตของฉันแต่เพียงเท่านี้...Fin

"ไม่ต้องรีบจบชีวิตตัวเองเร็วขนาดนั้นหรอก สำหรับฉันมันเพิ่งจะเริ่มต้นเองนะ เพนตากอน"

เวอร์ซู่ที่ฟังฉันเล่าประวัติความเป็นมาของตัวเองอยู่นานโผล่เสียงในความมืดขึ้น ทำเอาฉันสะดุ้ง ๐_๐ รู้ตัวอีกทีฉันก็มาอยู่หน้ามหาวิทยาลัยแล้ว

"มาแอบอ่านใจฉันอีกแล้วนะ แล้วเมื่อไหร่จะเรียกชื่อฉันให้มันถูก

เสียดี้ บอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าฉันชื่อเพนนี่ ไม่ใช่เพ็ญศรี เพ็ญศิริ เพนชิว เพนตากอน หรือแม้แต่เพเนโลเป้ ครูซ!!"

"ฉันว่าเธออย่าไปงานวันเกิดนั่นเลยจะดีกว่า"

รู้สึกว่าจะไม่ได้สนใจกับสิ่งที่ฉันพยายามจะอธิบายเรื่องชื่อเลยสินะ

"แล้วทำไมฉันต้องไม่ไป"

"ฉันมองเห็นว่าเรื่องไม่ดีจะเกิดขึ้นกับเธอ ฉันเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สามารถมองอดีต ปัจจุบัน และอนาคตได้นะ"

"ทำไมฉันต้องเชื่อด้วย"

"เพราะฉันไม่เคยโกหก"

"คงเป็นสิ่งที่เพียงพออย่างเดียวที่นายมีสินะ"

"และตัวอันตรายกำลังจะเดินมาหาเธอภายในสองวินาทีที่จะถึงนี้... สอง..."

"เพนนี่!!"

เสียงตะโกนของเมื่อดทรายที่วิ่งมาจากทางทิศใต้ไม่ทราบตะโกนขึ้นที่ข้างหู ทำเอาแก้วหูฉันแทบจะแตก เพื่อนสาวที่เรียนวิชาเลือกเดียวกันแต่สามารถสนิทกับฉันอย่างง่ายตายยิ้มแค้นแบบไม่ปกปิดใบหน้าทั้งสามสิบสองซี่ หลับตาเหยียอย่างน่ารัก >_<

"ตะโกนเสียงดังเชียวทราญ ฉันตกใจหมดเลย"

"นี่ฉันสอบเสร็จก็รีบพุ่งมาหาเธอเลยนะ ขึ้นไปหาที่ห้องสอบ เพื่อนคนอื่นๆ ก็บอกว่าเธอลงมาแล้ว"

"แล้วทำไมต้องรีบมาหาฉันด้วยล่ะ"

"ก็ฉันกะจะขอติดสอยห้อยตามเธอไปงานเลี้ยงวันเกิดของพ่อฉันกับด้วยนะสิ"

"ทำไมเธอรู้ได้เนี่ยว่าฉันได้รับเชิญนะ O_O"

"มันแน่นอนอยู่แล้ว ก็เธอเป็นคนเดียวที่ใครๆ ต่างก็พูดว่าสนิทกับนักรบที่สุด ยิ่งงะเขาก็ต้องเชิญเธอแน่นอนอยู่แล้ว หรือถ้าไม่เชิญ ยิ่งงะพ่อเธอที่เป็นถึงอธิการบดีก็ต้องได้รับเชิญอยู่วันยังค่ำ เพราะถ้าพ่อ

เขาไม่สนิทกับพ่อเธอ เขาก็คงมาเรียนที่นี้ไม่ได้หรอก จริงปะ" ฉันทบ
จะหยุดหายใจตอนที่เม็ดทรายพุดถึงเรื่องนี้ขึ้นมา แต่ดูเจ้าหล่อนจะไม่รู้สึก
เลยแม้แต่่น้อย "แล้วฉันทก็เคยแอบรู้มาว่าท่านรัฐมนตรีพ่อของนักรบเกิด
วันที่เจ็ดกรกฎาคม ดังนั้นเขาต้องเชิญเธอแน่ๆ"

ฉลาดแะ...

"ฉันคิดว่าจะไม่ไป"

"ได้ยังไงกัน ไม่ได้นะ ฉันทอยากไปนี่นา ฉันทอยากเห็นว่าพวกสังคม
ไฮโซเขาเป็นยังไงกัน อุตสาห์มีโอกาสได้ไปทั้งที นะๆ เพนนี่ ขอร้องล่ะ
ไปเถอะ ฉันทแอบมีชุดราตรีแบบในละครแล้วด้วย"

"เธอมีชุดแล้วด้วย? เธอเตรียมพร้อมดีจัง..."

"จะไปไซ้ไหม"

"เอ่อ..."

"นะ"

"อืม"

"เย่ >O<" เม็ดทรายซุ่มมือขึ้นฟ้าอย่างมีความสุข "งั้นวันที่เจ็ดฉันท
ไปด้วยคนนะ เจอกันที่งานเลย"

"ว่าแต่เธอรู้หรือว่าเขาจัดงานกันที่ไหน"

"แน่นอน"

ฉันทมองตามหลังเพื่อนตัวเล็กเปรี้ยวจืดนั้นด้วยความประหลาดใจ มี
การเตรียมตัวมาอย่างดีเยี่ยมจนน่าขนลุก เวอร์ชูที่ฟังอยู่นานแะยะยัม
แล้วบินขึ้นไปยืนบนหัวเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยของฉันทที่กำลังยืนช้อน้ำอยู่
ไม่ไกล กอดอกคุยกับฉันทในมุมที่สูงกว่า (ทำไมต้องขึ้นไปยืนบนหัวชาวบ้าน
ด้วยนะ ใ้อปีศาจตัวนี้ -*-)

"ไหนตอนแรกบอกว่าจะไปไง ทำไมเมื่อก็บอกว่าไม่ไป"

"ปฏิเสธไปก่อนเท่านั้นแหละ แต่สุดท้ายฉันทก็ไป ไม่ได้ยินหรือไง"

"ก็ได้ยินอยู่ แต่ขอเตือนอีกครั้ง...ว่าอย่าไป"

"ฟังฉันทเอาไว้นะเวอร์ชู...นายเป็นเจ้าของชีวิตฉันท แต่ไม่ใช่เจ้าของ
ความคิด ดังนั้นถ้าฉันทบอกว่าไป ฉันทก็จะไป!"

16

เราพูดกันเท่านั้นก็เลิกคุยกันทางความคิดต่อไป แปลกใจตัวเองอยู่เหมือนกัน ฉันไม่เคยดื้อกับใครเลยนะ แต่กับหมอนี่ขอให้ได้ชัดใจ ฉันจะมีความสุขมาก

"ไม่ใช่เธอคนเดียวหรอกที่มีความสุขกับการชัดใจ แม้แต่ฉันเองก็มีความสุขที่ได้เห็นเธอหน้าบูดยามที่เธอแพ้เพราะไม่เชื่อฉัน ฮ่าๆ"

เวอร์ซูกระพือปีกทั้งสองข้างที่ต่างกันของตัวเองแล้วโบยบินขึ้นไปบนท้องฟ้าพร้อมกับเสียงหัวเราะที่เหมือนตัวร้ายในหนังจีน สาธุ...บินสูงๆ เข้าไปเถอะ จะได้ชนเครื่องบินแล้วตกลงมาตายไปเลย!

2

ตณหา ราคะ ความใคร่ และ To Be Continued

(ข่าวด่วน...รายงานเกาะติดสถานการณ์เหตุเครื่องบินตกลงใจกลางมหาสมุทรแปซิฟิกเมื่อปลายวันนี้ เราได้รับรายงานแล้วว่าผู้โดยสารทุกคนรอดชีวิตและบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย จากคำให้การของกัปตันกล่าวว่ายังไม่ทราบสาเหตุที่ทำให้เครื่องบินตก เพราะไม่มีสัญญาณใดๆ เกิดขึ้นเลย แม้แต่น้อย ทว่าทั้งกัปตันและผู้โดยสารต่างให้การตรงกันว่าระหว่างเกิดเหตุรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างมาชนเข้าอย่างแรง...)

ขณะที่ฟังข่าวฉันก็ขมวดคิ้วมุ่นอย่างรู้สึกคุ้นเคย จนถึงขั้นเอามือทาบอกแล้วตบเบาๆ อย่างที่ตัวเองก็ไม่อาจบอกได้ว่ากำลังตกใจกับเรื่องอะไร

"เรอกำลังตกใจว่าสิ่งที่สาปแช่งในวันนี้เป็นจริง เพ็ญลดา"

เวอร์ซูที่จู่ๆ ก็ห้อยหัวลงมาจากเพดานทำให้หน้าเราสองคนแทบจะชนกันอยู่แล้ว นั่นทำเอาฉันกระเด็นตัวถอยหลังไปหนึ่งก้าวด้วยความตกใจปนซีอก

"ไ้บ้า โผล่มาแบบนี้อีกแล้วนะ และฉันขอบอกว่าฉันชื่อเพนนี่รอบที่สองพันเจ็ดร้อยยี่สิบ"